

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

ΟΥΖΟΥΝΩΦ, Ο «ΕΘΝΙΚΟΣ ΗΡΩΣ», ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Οι τρομεροί λησταιί της Βουλγαρίας. — Πώς τιμωρήθηκε ο δήμαρχος του Βέρμποβο. 'Η άρπαγή τεσσάρων εκατομμυρίων «λέβας». Ένας μυστηριώδης φιλάνθρωπος. Ποιός είναι ο «άνθρωπος με τους εξήντα φόνους». Δραματικές περιπέτειες στα απόκρημνα βουνά της Βουλγαρίας κλπ.

Ο Γάλλος δημοσιογράφος Μωρίς Λουρντέ, ο οποίος είχε περιοδεύσει τελευταία στα βαλκανικά κράτη, έδημοσίευσε πρό ήμερών στα «'Αστυνομικά Νέα» του Παρισίου μια συνταραχτική περιγραφή της ζωής των ληστών των ορέων της Βουλγαρίας. Οί διάσημοι αυτοί κακούργοι, πολλοί μάλιστα από τους οποίους έχουν απασχολήσει και τους δημοτικά τραγούδια των γειτόνων μας Βουλγάρων, είναι τρομεροί, άπαισιοι και έκδικητικοί. 'Αλλοίμονο στο καρναβάνι των περιηγητών που θα πέση στα χέρια τους! Είναι χαμένο. 'Η ώμορφες περιηγήτριες υποχρεώνονται να κρατήσουν συντροφιά στους ληστές, οί δέ τυλμηροί ξένοι θασανίζονται τόσο πολύ απ' αυτούς, ώστε είναι πρόθυμοι να δώσουν κι' ολόκληρη την περιουσία τους για να γλυτώσουν από τὰ μαρτύριά τους.

'Η άστυνομία, φυσικά, ενεργεί δραστήρια για τή σύλληψί τους. Μά οί θασιλείς των βουνών της Βουλγαρίας είναι άσύλληπτοι. Σάν τους άετους σκαρφαλώνουν στις άπάτητες κορυφές των ορέων κι' εκεί έχουν στήσει τὸ λημέρι τους. Ποτέ δὲν έρχονται σὲ σύγκρουσι με τους χωρικούς. 'Ολοι σχεδόν τους βοηθοῦν στις ληστείες τους.

Μά ἄς αφήσουμε τὸν Μωρίς Λουρντέ να μᾶς διηγηθῆ αὐτές τις ενδιαφέρουσες έντυπώσεις του:

«Στὴ Σόφια, γράφει ὁ Γάλλος δημοσιογράφος, έμεινα είκοσι μέρες, γιατί πάντα εύρισκα κάτι που μου κινούσε τὴν περιέργεια. Μερικοί έχουν τὴν ἀφέλεια να πιστεύουν ὅτι ἡ

Σόφια είναι μιὰ νοικοκυριστική πόλις, γεμάτη από φιλήσυχους άστούς που μόλις νυχτώση άποσύρονται στα σπίτια τους για να ήσυχάσουν. Κι' όμως ἄν τύχη να προσέξῃ κανείς λίγο αὐτούς ὅλους τους ανθρώπους με τὰ ήράκλεια σώματα, τις πλαυάρες φυσιογνωμίες και τὰ πυκνά φρύδια θὰ καυιάσῃ, ὅτι δὲν είναι από τους τύπους που μπορούν να ζήσουν ήσυχά.

Οί κάτοικοι τῆς Σόφιας μπορεί να μὴ συχνάζουν στα καφενεία και στα νυχτερινά κέντρα, μπορεί να μὴ πίνουν σαμπάνια και να έχουν εύθυμες περιπέτειες, έχουν όμως ένα δικό τους τρόπο ζωής. Διασκεδάζουν ὀργανώνοντας διαρκῶς συνωμοσίες! Τὸ σπίτι κάθε Βούλγαρου είναι μιὰ επικίνδυνη φωλιὰ κατασκόπων και φανατικῶν κομιτατζήδων. Σ' αὐτούς τους ανθρώπους λοιπὸν κανείς δὲν μπορεί να ἔχη εμπιστοσύνη και να θασίζετα στον λόγο τους. Κάνουν πάντα ὅ,τι τους συμφέρει και δὲν διστάζουν να σᾶς κρεμάσουν για τὸ καλὸ των συμφερόντων τους.

'Εν τούτοις στὴ Σόφια μου ἔδωθε ἡ εύκαιρία να κάνω μιὰ ενδιαφέρουσα γνωριμία. Με σύστησαν εκεί σε κάποιον 'Ιβάν Μιχαήλωφ, ἀπόστρατο αξιωματικό, ὁ ὁποῖος ζούσε με τις δυὸ ὡμορφες κόρες του, τὴ Μαρία και τὴν Βάιντα. Αὐτὸς ὁ άνθρωπος στὴν ἀρχὴ δὲν μου εἶχε κάνει καμμιὰ έντύπωση. 'Εν τούτοις ὑπέμεινα τὸ μαρτύριο τῆς συντροφιάς του γιατί κάτι μου ἔλεγε μέσα μου ὅτι ὁ 'Ιβάν Μιχαήλωφ θὰ μου φαινόταν ὑπερβολικά χρήσιμος. Κι' αὐτὸ τὸ προαίσθημά μου δὲν ἄργησε να ἔπαληθεύση.

«Ένα θράδυ ὁ Μιχαήλωφ ήρθε στο ξενοδοχείο μου και μου εἶπε:

— 'Απόψε εἶσαι καλεσμένος μου! Σου ἀπαγορεύω να μου ἀρνηθῆς. Είναι ἡ μοναδική χάρι που σου ζητάω. Θὰ ἰδῆς ἄλλωστε ἕνα σωρὸ ενδιαφέροντα πρόσωπα και θὰ γνωρίσης μερικούς καλούς φίλους μου που ἔξασκοῦν μεγάλη ἐπιρροή στους πολιτικούς μας...

Γέλασα μ' αὐτὰ τὰ λόγια του και εἶπα από μέσα μου:

«'Αν είναι κι' αὐτοί σαν τὸν Μιχαήλωφ, σίγουρα θὰ περάσω τὸ χειρότερο θράδυ τῆς ζωῆς μου».

Κι' ὅμως, καθὼς ἀπεδειχθῆ, δὲν εἶχα δίκιο. 'Ο 'Ιβάν Μιχαήλωφ, εκείνη τὴν νύκτα, μου συνέστησε ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους πιαράζενους και σκοτεινούς σαν τὴν Κόλασι. 'Ολοι τους είχαν ἀντιπαθητικές φυσιογνωμίες που τις ἔκαναν πιὸ ἄγριες τὰ μάυρα και μεγάλα γένεια τους. Ένας μάλιστα από αὐτούς εἶχε ἔκφρασι τόσο μυστηριώδη ὥστε δὲν κρατήθηκα και ρώτησα τὸν Μιχαήλωφ, μήπως είναι κανείς ἀναρχικός.

— Είναι, μου ἀπάντησε με σοβαρότητα, ὁ θεῖος του Ντοντσπεϊκῶφ Ουζούνωφ, τοῦ «ἀνθρώπου με τους εξήντα φόνους»!

'Ανατριχίασα, γιατί ἤξερα καλά αὐτὸν τὸν ἀρχιλήσταρχο που εἶχε ἀναστατώσει τὴν Βουλγαρία με τὰ κατορθωμάτά του και εἶχε καταντήσει θρυλικός.

Ὁ Στέπαν Δημήτρεφ, ὁ θεῖος τοῦ Ουζούνωφ, ὅταν ἔμαθε πὼς εἶμαι δημοσιογράφος, ἔδειξε μεγάλη προθυμία να ἱκανοποιήση τὴν ἐπαγγελματική μου περιέργεια.

Κι' ἀφοῦ ἄδειασε ἕνα σωρὸ ποτήρια ρακί και ήρθε στο κέφι, μου διηγήθηκε τις ἀκόλουθες συνταραχτικές περιπέτειες τοῦ ἀνηψιοῦ του:

Τὸν 'Ιούνιο τοῦ 1926, δέκαπαλληκάρια τοῦ Ουζούνωφ κατέ-

βηκαν από τὰ βουνά και μπήκαν στὴν κωμόπολι Βέρμποβο τὴν ὡρα που ἔδυε ὁ ήλιος. Οί χωροφύλακες μόλις τους εἶδαν εσπευσαν να κρυφθοῦν, γιατί μετριόντουσαν στα δάχτυλα. Τὰ παλληκάρια πήγαν και κάθησαν σ' ἕνα καφενεῖο στὴν πλατεία τοῦ Βέρμποβο κι' ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τους διέταξε τὸν καφετζή να κερᾶση ὅλους τους θαμῶνες.

— Πρέπει να πιούμε, ἔδήλωσε, στὴν υγεία τοῦ ἀρχηγῶ μας Ουζούνωφ που ξέρει να τιμωρῆ τους λωποδύτες!

Κι' ἄδειασε στον ἀέρα τὸ πιστόλι του για να δείξῃ ὅτι ἡ δεύτερη σφαῖρα θὰ χτυποῦσε κατάστηθα, ὅποιον ἀρνιόταν να πιῆ.

'Ολοι λοιπὸν ήπιαν στὴν υγεία τοῦ ἡρωικοῦ ληστάρχου.

Οί σύντροφοι τοῦ Ουζούνωφ ἔμειναν στο καφενεῖο, πίνοντας και γλεντώντας μέχρι ὅτου προχώρησε ἡ νύκτα. Τότε ὁ ἀρχηγός τους σηκώθηκε, ἔκανε νόημα στους ἄλλους να τὸν ἀκολουθήσουν και θγήκε ἀμίλητος από τὸ καφενεῖο. Οί δρόμοι εκείνη τὴν ὡρα ήταν ἔρημοι. Οί κάτοικοι τοῦ Βέρμποβο είχαν καταλάβει ὅτι κάποιον θὰ «έτρωγε τὸ σκοτάδι» και εἶχαν σπεύσει να κρυφθοῦν στα σπίτια τους.

Τὰ παλληκάρια, τὸ ἕνα πίσω από τ' ἄλλο, προχώρησαν με κανονικὸ βῆμα μέσα στὴ νύκτα, κρατώντας στα χέρια τὰ ὅπλα τους. Περπάτησαν ἔτσι πάνω από μιὰ ὡρα και τέλος στάθηκαν ξω από ἕνα ὡμορφο και μεγάλο σπίτι.

— Φθάσαμε, εἶπε ὁ ἀρχηγός τους.

Κι' ἔδωσε έντολή να σκορπισθοῦνε και να πιάσουν γύρω τὰ κατατόπια.

'Εκείνος δέ, μαζί με τὸ πρωτοπαλληκάρὸ του, τράβηξε ἴσια στὴν εἴσοδο και χτύπησε τὴν πόρτα.

— Θέλουμε τὸν Βασίλη 'Αρντάνιεφ, τὸν δήμαρχο! εἶπαν στον

Ὁ περίφημος Βούλγαρος ληστάρχος Ουζούνωφ στα ἀπρόσιτα λημέρια του.

γέρο - θυρωρο που τους άνοιξε. Πές να τον ξυπνήσουν, γιατί είναι απόλυτη ανάγκη!

Και δίχως να περιμένουν απάντησι οί δυο λησται προχώρησαν στο έσωτερικό του σπιτιού ακολουθούμενοι από τους άλλους.

Οί υπηρέτες μόλις κατάλαβαν ότι επρόκειτο περί ληστών, καθώς δέν άγαπούσαν τον άφέντη τους, έσπευσαν να τό σκάσουν από τό σπίτι.

«Ετσι οί δυο λησται μπόρεσαν να φθάσουν στην κάμαρη του Άρνάνιεφ, ό όποιος ροχάλιζε εκείνη τή στιγμή μακαρίως. Ο άρχηγός τών ληστών τον σκούνησε απότομα στον ώμο και του φώναξε:

— Σήκω, Βασίλη Άρνάνιεφ, να κάνης την προσευχή σου, γιατί σωθήκαν ή μέρες σου!

Ο δήμαρχος τινάχθηκε τρομαγμένος από τό κρεββάτι του κι' άρχισε να ξεφωνίζει μόλις άντελήφθη περί τίνος επρόκειτο

— Έλεος, αδέλφια! Μή με σκοτώσετε! Δέν έκανα κανένα κακό!

Μά ό άρχηγός τον άρπαξε από τό πουκάμισο, και του φώναξε:

— Αφοϋ πρόκειται να πεθάνης, πέθανε τουλάχιστον σαν άνδρας!

— Ποιοί είσαστε; τόλμησε να ρωτήση ό Άρνάνιεφ.

— Ερχόμαστε από μέρος του Ούζούνωφ, του απάντησαν οί λησται. Περιφρόνησε τις άπειλές του και γι' αυτό θα τιμωρηθής σκληρά.

Κι' αλήθεια, ό Άρνάνιεφ δυο όλόκληρα χρόνια θασάνιζε τό Βέρμποβο με τις κλεψιές του. Βοήθαγε διαρκώς τους φίλους του να κλέβουν τους φτωχούς και να τους παίρνουν τά χωράφια τους. Τους άφηνε να δανειζουν λεφτά με όσο τόκο ήθελαν εκείνοι και ποτέ δέν τους έκανε ούτε μια παρατήρησι. Μά και ό ίδιος είχε κλέψει ένα σωρό χρήματα από τό ταμείο του δήμου του, είχε καταχρασθή τά χρήματα του νοσοκομείου και είχε στείλει στη Σόφια δέκα κορίτσια που τά ξεγέλασε, για να... για να κρύψουν την ντροπή τους!

Ο Ούζούνωφ, όταν έμαθε αυτά τά πράγματα, είχε άγριέψει και του μήνυσε ότι αν δέν έβαζε μυαλό και δέν έπαυε να κάνη κατάχρησι της έξουσις του θα έπλήρωνε άκριβιά αυτά τά σφάλματά του. Μά ό Άρνάνιεφ ούτε έλαθε ύπ' όψι του αυτό τό μήνυμα. Έξακολούθησε να τυραννή τους φτωχούς με περισσότερη μάλιστα κακία.

Τότε ό Ούζούνωφ έχασε την ύπομονή του και είπε σε δέκα παλληκάρια του:

— Πηγαίνετε να τιμωρήσετε παραδειγματικώς αυτόν τον κατεργάρη!

Τά δέκα παλληκάρια, όταν ξύπνησαν τον δήμαρχο, τον έβαλαν και τους παρέδωσε όσα λεφτά είχε στο σπίτι. Ύστερα του έκοψαν τ' αυτιά, τή μύτη τά χέρια και τά πόδια. Κατόπιν έβαλαν φωτιά στη βίλλα του και φύγαν για να γυρίσουν κοντά στον άρχηγό τους.

Κι' εκείνος τους ευχαρίστησε, γιατί είχε ιδεί τις φλόγες που σηκωνόντουσαν μέσα στη νύχτα από τό Βέρμποβο.

Όσο για τά λεφτά μερικά κράτησαν για τή συντήρησί τους. Τ' άλλα στάλθηκαν στα σπίτια τών φτωχών για να γιορτάσουν αυτοί οί δύστυχοι τον θάνατο του θασανιστή τους.

— Αυτός είναι ό Ντοντσοπετκόφ, ό άνηψιός μου, είπε ό Στέπαν Δημήτριάφ: ένας πραγματικός ήρωας!

Κι' αφοϋ άδειασε τό ποτήρι του, έξακολούθησε:

— Στις 20 Μαΐου 1928, ένα φορτηγό αυτοκίνητο, φορτώθηκε με τρία εκατομμύρια «λέβας» και στάλθηκε με συνοδεία τριάντα αστυφυλάκων όπλισμένων με πολυβόλα άκόμα, για τον σιδηροδρομικό σταθμό. Οί χωροφύλακες αυτοί είχαν διαταγή να σκοτώσουν άλύπητα όποιον ύποπτο θα συναντούσαν στον δρόμο τους. Έτσι τό αυτοκίνητο έφθασε ως την Πλέβνα. Μά οί αστυφυλάκες από την έπίμονη προσήλωσί τους στη φύλαξι αυτού του θησαυρού είχαν κουρασθή κι' είχαν τακίσει από την άυπνία. Κι' έξαφνα τότε, καθώς περνούσαν από ένα στενό ανάμεσα σε δυο βουνά, δέχθηκαν έναν άγριο καταγισμό σφαιρών. Όλοι οί χωροφύλακες ξαπλώθηκαν καταγής νεκροί ή πληγωμένοι. Τότε φάνηκαν τά παλληκάρια του Ούζούνωφ. Κατέβηκαν ως τ' αυτοκίνητο, τό ξεφόρτωσαν από τον θησαυρό και χάθηκαν πάλι στ' άπείτητα λημέρια τους. Ύστερα από ένα μήνα όλα τά γύρω χωριά λάβαιναν από ένα γενναίο χρηματικό ποσό. Ένας άγνωστος τό έστειλε στον παπα του κάθε χωριού και

του έγραφε να το χρησιμοποιήση για την περίθαλψι τών φτωχών.

Μά αυτό τό «κατόρθωμα» του Ούζούνωφ, αναστάτωσε τις άρχές της Σόφιας. Άποσπάσματα χωροφυλάκων πήραν τά βουνά, ζητώντας ν' ανακαλύψουν τό λημέρι του Ούζούνωφ. Μά αυτός ειδοποιόταν πάντα από τους φίλους του κι' έσπευδε να έξαφανισθή πολλές ώρες πριν να φθάσουν ως εκεί που κρυβόταν, οί χωροφύλακες.

Έτσι κι' αυτή τή φορά οί αστυνομικοί δέν κατάφεραν να τον συλλάθουν.

Τρεις μήνες όμως άργότερα, ένας έχθρός του πρόδωσε τό λημέρι του. Οί χωροφύλακες έσπευσαν να τό πολιορκήσουν βέβαιοι πειά ότι ό Ούζούνωφ δέν θα τους γλύτωνε. Μά ό άρχιληστής ήταν παλληκάρι. Μάζεψε τους συντρόφους του και τους είπε:

— Τό μόνο που θα μās σώση είναι ή παλληκαριά μας. Πρέπει να δείξουμε σ' αυτούς τους «σταυρωτήδες» ότι δέν τους φοβόμαστε. Θα τους έπιτεθούμε λοιπόν κι' όποιον πάρη ό Χάρος! Βέβαια μπορεί να πληρώσουμε πολύ άκριβιά αυτό τό θάμνος μας, αλλά δέν μās μένει καμμία άλλη έλπίδα.

Κι' οί σύντροφοί του που ήταν λεοντόκαρδοι συμφώνησαν μαζί του.

Άργά τή νύχτα λοιπόν, τράθηξαν τά σπαθιά τους κι' ώρμησαν να περάσουν μέσα από τή ζώνη τών χωροφυλάκων. Έπακολούθησε μια άγρια και τρομαχτική μάχη. Οί χωροφύλακες ήταν τριάντα φορές περισσότεροι από τους λησται. Μά κι' αυτοί οί τελευταίοι ήσαν αποφασισμένοι να πουλήσουν άκριβιά τό τομάρι τους.

Αυτή ή αίματηρή συμπλοκή με τους αστυνομικούς κράτησε σωστή μια ώρα. Τό αίμα έβαψε κόκκινους τους θράχους. Όσοστόσο ό Ούζούνωφ κατάφερε να γλυτώση τον θάνατο. Όταν αυτός κι' οί σύντροφοί του βρέθηκαν σ' ασφαλές μέρος, μέτησε τά παλληκάρια του. Είδε τότε με θλίψι του, ότι του έλειπαν τά

μισά! Είκοσι σύντροφοι είχαν βρει τραγικό κι' άδικο θάνατο.

— Θα μοϋ τό πληρώσουν άκριβιά ούρλιαξε, αυτό τό κατόρθωμά τους!

Και την άλλη μέρα τριόλας «στρώμασε» τους χωροφύλακες σ' ένα στενό και τους πετσόκοψε. Μά δέν είχε άκόμη τελειώσει την έκδίκησί του. Ήθελε να τιμωρηθή και τον άπαίσιο πρόδο-η, κάπουον Γιδώργκε Άθράμωφ.

Κατάφερε λοιπόν ν' ανακαλύψη που κρυβόταν με την οικογένειά του και πήγε ολομόνα-

χος να τον συναντήση.

— Ήρθα, του είπε, να πάρω πίσω τό αίμα τών συντρόφων μου. Και τον έσφαξε σαν άρνί! Έπειτα έσφαξε τή γυναίκα του και τά παιδιά του. Κατόπιν όλους τους συγγενείς του άκόμα και τους πιο μακρυνούς για να σβύση από τό πρόσωπο της γής τ' όνομα τών Άθράμωφ. Έξήντα άνθρωποι έπεσαν θύματα της έκδικήσεώς του. Γι' αυτό κιόλας ό Ούζούνωφ ονομάζεται από τους χωροφύλακες ό «άνθρωπος με τους εξήντα φόνους»!

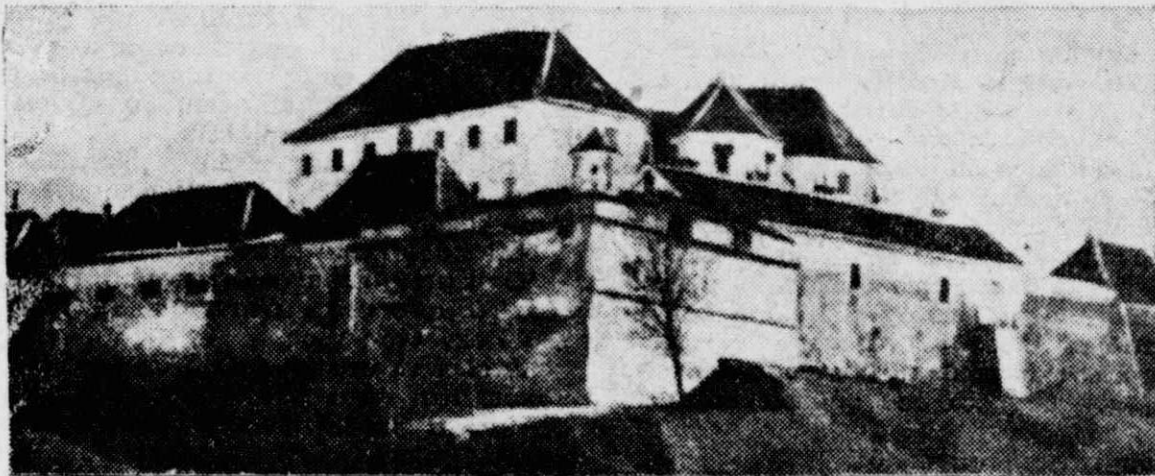
Ο Στέπαν Δημήτριάφ κατάλαβε τέλος ότι είχε φλυαρήσει παραπολλά γι' αυτόν τον ήρωικό εξάδελφό του, τον τόσο έγκληματικό και γι' αυτό έκρινε καλό ν' αλλάξη κουβέντα. Άρχισε να μιλάη για τά πολιτικά, για τό κομιτάτο, για όλες τις ύποπτες οργανώσεις της Σόφιας. Έτσι πέρασε ευχάριστα εκείνη ή βραδυά.

Μά την άλλη μέρα έγώ συμπλήρωσα τις πληροφορίες μου για τον Ούζούνωφ. Αυτός ό έγκληματίας της Βουλγαρίας είναι ό πιο επικίνδυνος από όλους τους συναδέλφους του, γιατί έχει κάνει τις μεγαλύτερες ληστείες. Έχει ανατινάξει τραίνα, έχει ληλατήσει όλόκληρες πόλεις, έχει κάψει χωριά, έχει ληστεύσει ένα σωρό περιηγητάς κι' ή συμμορία του θεωρείται ως ή πιο έγκληματική απ' όσες έχουν παρουσιασθή μέχρι σήμερα.

Κι' εν τούτοις ό Ούζούνωφ θεωρείται από τον βουλγαρικό λαό ως ήρωας γιατί βοηθάει τους φτωχούς και τους αδυνάτους και σπεύδει να τους ενισχύση για να πάρουν τό δίκιο τους. Είναι ένας έγκληματίας - φαινόμενον!

ΜΩΡΙΣ ΛΟΥΡΝΤΙΕ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσης, της τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτου», όδός Λέκκα 7, Άθήναι.

Τό σπίτι του δημάρχου του Βέρμποβο, τό όποιο έपुरπόλησαν οί λησται.